

ΣΧΕΤΙΚΑ
ΜΕ ΤΗΝ "ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ" ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΤΗΝ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ

Ground Zero

Στο θαυμαστό νέο κόσμο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και της οργουελικής αστυνομικοστρατιωτικής μονοκρατορίας της αμερικανικής κυριαρχίας, έχει γίνει κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο, εδώ και μια δεκαετία τουλάχιστον, η πρόθεση του νεοταξικού διευθυντηρίου για μια χωρίς ιστορικό προηγούμενο συγκέντρωση της πολιτικής και οικονομικής ισχύος. Η «Μεγάλη Κυβέρνηση» και η «Μεγάλη Επιχείρηση» με μοναδική αλαζονεία και πρόφαση το δόγμα του «Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας» επιβάλλουν ή αλλού ετοιμάζονται να επιβάλλουν τα νέα δεσμά. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, στην Ελλάδα των πάλαι ποτέ περήφανων εθνικοανεαρτισιακών πρασινοφρουρών, η μόνιμη στόχευση καθυπόταξης αυτού του πανθομολογούμενου παράξενου κοινωνικού ρεύματος που διαθέτει ...περίεργες μνήμες, αναφορές, ευαισθησίες ενώ επιμένει κι «αντιαμερικανικά» αποκτά νέες διαστάσεις.

Πάνε δυο χρόνια περίπου από τότε που σε καθημερινή βάση γινόμασαν αποδέκτες μιας μετωπικής προπαγάνδας και μιας θεσμικής προεργασίας για τις κατασταλτικές εφόδους που προαναγγέλλονταν. Η έκρηξη της 29ης Ιουνίου στον Πειραιά αποτέλεσε χωρίς αμφιβολία την αναπάντεχη αφορμή-εφαλτήριο απ' όπου η υπερεθνική συμμορία και οι ντόπιοι συνεργάτες τους με εμπροσθοφυλακή τους τεθωρακισμένους μηχανισμούς καταστολής (Μπάτσοι-Δικαστές-ΜΜΕ) θα επιχειρήσουν την πιο μεθοδική επίθεση στο σύνολο των διαφορών και διαφορετικών ριζοσπαστικών δυνάμεων κοινωνικής αντίστασης της χώρας. Είναι πια σαφές ότι η επιχείρηση εξάρθρωσης και εξόντωσης της 17Ν υπερβαίνει κατά πολύ αυτό τον βασικό της στόχο. Υπ' αυτή την έννοια είναι εξόχως αποκαλυπτική η προφυλάκιση του Γ. Σερίφη.

Το πρωτοφανές κλίμα που επιβλήθηκε απότελεί τη βάση πάνω στην οποία επιχειρείται η διαγραφή και η παραχάραξη της Ιστορίας και της σημασίας των κοινωνικών αγώνων στην Ελλάδα που ξεκινούν από τα χρόνια της δικτατορίας και διατρέχουν ολόκληρη την μεταπολίτευση μέχρι και σήμερα. Παράλληλα η αποσημασιολόγησή τους από κάθε ταξική πολιτική αναφορά μαζί με την απαξίωση των κινήτρων και των στόχων τους. Με λίγα λόγια η επιβολή μιας παραιτημένης κοινωνίας, ευτυχισμένης πάνω στα ερείπια της δίκης πια μνήμες αφενός και δίκως οράματα αφετέρου. Τι άλλο επιδιώκει και συμβολίζει η γνωστή πρόταση του παπατζή Λαλιώτη για τη φετινή διαδήλωση του Πολυτεχνείου;

Σ' αυτές τις οριακές συνθήκες, η κατανόηση και η αποκάλυψη της κοινωνικής διάστασης αυτής της ολοκληρωτικής επίθεσης μαζί με τη συμβολή στην οργάνωση ενός αποτελεσματικού μετώπου αντίστασης στην κρατική τρομοκρατία με βαθιές κοινωνικές ρίζες θα πρέπει να τεθούν σε προτεραιότητα. Είναι ιστορικές οι ευθύνες όλων. Όλων τουλάχιστον όσων από οποιαδήποτε αφετηρία και καθοιονδήποτε τρόπο προσβλέπουν στο «διαρκές έγκλημα» της απελευθερωτικής ουτοπίας και δεν μπορούν να ανεχτούν την ανασφάλεια και την απομόνωση που καιρέκακα μας επιφυλάσσει η σύγχρονη εξουσία του παγκοσμιοποιημένου δημοκρατικού προσχήματος.

Η ΧΟΥΝΤΑ ΗΤΑΝ ΣΤΡΑΤΟΣ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

«Εκείνο που είχα πει τον Ιούλιο του '74, ό,τι πρόκειται απλώς για αλλαγή φρουράς, φοβάμαι ότι παρά τις αντιδράσεις σε αυτή την ερμηνεία συμβαίνει σήμερα...»

*(Α. Παπανδρέου στον δημοσιογράφο Κ. Χαρδαβέλα,
14/10/75, εφημ. «Ελευθεροτυπία»)*

Μια τέτοια κοινωνία λοιπόν που δεν θα διαθέτει μνήμες και κριτική ικανότητα δεν θα μπορούσε να αναρωτηθεί ποτέ πως είναι δυνατόν ο Α. Παναγούλης να τιμάται πανεθνικά για την ηρωική απόπειρα κατά του δικτάτορα, ενώ εκείνοι που λίγα χρόνια αργότερα μας απάλλαξαν από τους βασανιστές της δικτατορίας να καταζητούνται από το ίδιο κράτος ως «τρομοκράτες» «και εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου». Μια απλή και ειλικρινής όμως αναδρομή θα αρκούσε για να αποκαλύψει πολλά και σίγουρα από την αντίθετη όψη όσων αποσιωπούν ή διαστρεβλώνουν οι σύγχρονοι κοινοβουλευτικοί απατεώνες και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του συστήματος.

Σε αντίθεση με τα επίσημα παραμύθια η επιβολή της στρατιωτικής δικτατορίας το 1967 δεν αντιμετώπισε, πριν τα γεγονότα της Νομικής και την κορύφωση της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου, καμία αξιόλογη μαζική κοινωνική αντίσταση. Μικρές ομάδες αγωνιστών ήταν που σ' εκείνες τις δύσκολες συνθήκες προσπαθούσαν να θέσουν τα θεμέλια μιας ένοπλης -για πρώτη φορά μετά το 1949- ριζοσπαστικής αντίστασης στο στρατοκρατικό καθεστώς, με πράξεις που ενίσχυαν το αίσθημα της λαϊκής αυτοπεποίθησης για ανατροπή του καθεστώτος. Είναι η χρονική περίοδος που γεννιέται κι αναπτύσσεται στην Ελλάδα ένα κίνημα πραγματικά «από τα κάτω», το οποίο σπάζοντας τα δεσμά της αδιέξοδης βαθιάς εξάρτησής του από την «παραδοσιακή» αριστερά αποπειράται να εκφράσει την οργή του και τους πόθους του για κοινωνική απελευθέρωση. Είναι γνωστές και χαρακτηριστικές απ' αυτή την άποψη οι πολυάριθμες οργανώσεις και οι δεκάδες δυναμικές πράξεις αντίστασης σε αυτό το διάστημα.

Η έκταση, οι οργανωτικές μορφές αυτόνομης πάλης, η ριζοσπαστικότητα και το περιεχόμενο αυτής της προσπάθειας που μαζικά υιοθετήθηκε και γενικεύθηκε το Νοέμβριο του 1973 δεν τρόμαξε όμως μόνο τη Χούντα. Αιφνιδίασε και ανησυχούσε και τον αντικουντικό πολιτικό κόσμο που εποφθαλμιούσε για την αναρχική του στην ορατή πια δυνατότητα πολιτικοποίησης του καθεστώτος. Ήταν φανερό πως ένα δευτέρο και ένα τρίτο «Πολυτεχνείο» δεν θα απειλούσε μόνο τη Χούντα...

Η μετάβαση που έγινε θύμιζε πολύ το παρελθόν. Ένα μεγάλο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας θα συνέχισε να βρίσκεται σε μια ημιπαράνομη σχέση με το κράτος απέναντι στον αποκλεισμό και στη βίαιη κρατική καταστολή που συνεχιζόταν. Σ' αυτές τις συνθήκες θα κάνουν την εμφάνισή τους οι γνωστές οργανώσεις ένοπλης λαϊκής βίας που φαίνεται πως ξεπήδησαν μέσα από μια βαθιά εδραιωμένη κοινωνική πεποίθηση η οποία ένοιωθε κι αντιλαμβανόταν τα χρόνια εκείνα πολύ έντονα ότι για παράδειγμα το αστυνομικό χέρι που πυροβολούσε αγωνιστές και κράδαίνει με λύσσα το γκλοπ στις μεταπολιτευτικές λαϊκές κινητοποιήσεις δεν ήταν δημοκρατικότερο απ' αυτό που σκότωνε στο Πολυτεχνείο. Σε ένα σύστημα εκμετάλλευσης που παρέμενε το ίδιο όταν δεν γινόταν σκληρότερο. Από και και πέρα τράβηξαν το δρόμο τους σε μια εποχή άλλωστε που σε ολόκληρη την δημοκρατική Ευρώπη η στρατηγική της ένοπλης πάλης ήταν στο προσκήνιο. Λίγο αργότερα η πολύ γρήγορη διάψευση όλων των προσδοκιών για αλλαγή που δημιούργησε η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία το 1981 τροφοδότησε, στερώντας, αν δεν εκτίναξε τη δράση τους. Η διαδρομή που ακολούθησαν ήταν όντως, όπως ξαναγράφτηκε, εν πολλοίς μία παράλληλη διαδρομή με τους αγώνες της ελληνικής κοινωνίας, με τις αλήθειες και τις αυταπάτες της, τις ελπίδες και τα αδιέξόδα της. Σωστά ή λάθος, εύστοχα ή άστοχα είναι ένα μέγα θέμα, όχι όμως της στιγμής και οπωσδήποτε όχι απέναντι στους κατασταλτικούς μηχανισμούς και τους όψιμους τρομοκρατοφάγους και πολύ περισσότερο όχι κατά απαίτησή τους. Δεν χωρά αμφιβολία φυσικά ότι με τον ίδιο τρόπο που το ζήτημα της διαχείρισης της πολιτικής βίας ήταν ένα ζήτημα που σε όλες τις ιστορικές περιόδους ήταν υπό εξέταση από αυτούς που αγωνίζονταν, το ίδιο θα πρέπει να ισχύσει με σοβαρότητα, ευθύνη και πολιτική ωριμότητα πολύ περισσότερο στις μέρες μας.

Ζώντας όμως στην εποχή όπου το σύστημα εκτός από το μονοπώλιο της βίας διεκδικεί για τον εαυτό του συνάμα το μονοπώλιο της ιδεολογίας και της ιστορικής

αλήθειας, είμαστε υποχρεωμένοι σε μια τέτοια αναδρομή και αποκατάσταση που ανα-
ντά συντριπτικά στην προϊούσα, τεχνητή ή μη, αμνησία και στην επιχειρούμενη απο-
πολιτικοποίηση και δαιμονοποίηση που ακριβώς εξυπηρετεί.

Οι «αγγλοαμερικανοί» ξανάρχονται

(...) «Στην Ασφάλεια ήρθε να με επισκεφτεί στο κελλί μου ένας Αμερικάνος, ο Ρόμπερτ Ντρίσκολ. Ήρθε σαν αντιπρόσωπος του ΟΗΕ και διαπίστωσε με ... «άπειρη θλίψη» πως όντως οι συνθήκες κρατήσεώς μου ήταν απάνθρωπες και έπρεπε να ενεργήσει κ.λπ. Νόμισε πως θα είχα την αφέλεια να τον πιστέψω. Όταν το «εύρημά» του απότυχε δεν δίστασε να βγάλει το προσωπείο του και να εμφανιστεί ανοικτά πλέον μαζί με τον Κρο-
ντjήρη και τον Τσαούση σαν ένας Αμερικάνος που είχε τον πρώτο λόγο στις ανακρίσεις της Ελληνικής Γενικής Ασφάλειας.»(...)

Από την απολογία της Έλλης Παππά στην Α. Δίκη Μπελογιάννη (19/10/1951-16/11/1951)

Δεν είναι καθόλου βέβαιο πως είναι το ίδιο αναγκαία και μια ιστορική υπεν-
θύμιση της μόνιμης και καθοριστικής παρουσίας των ανά τις εποχές συμμαχικών
υπερδυνάμεων στην Ελλάδα. Η ελληνική κοινωνία γνωρίζει καλά και ένα σημαντικό
της τμήμα πολύ καλύτερα τις συνέπειες της εγκληματικής τους δράσης από ιδρύσεως
του νεοελληνικού κράτους. Οι εξωνημένοι υπερπατριώτες δωσίλογοι έστρωναν το χαλί
και οι μυστικές υπηρεσίες και ο στρατός του αγγλικού κράτους αλώνιζαν το Δεκέμβρη
του '44 κι αργότερα στο δεύτερο αντάρτικο, για να μην πάμε πιο πίσω και γίνουμε κου-
ραστικοί. Όταν αργότερα μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου επισφραγίζονταν η
αμερικανική επικυριαρχία στον δυτικό κόσμο η ντόπια πολιτική και οικονομική εξου-
σία έσπευδε να δηλώσει πίστη και αφοσίωση στο νέο μεγάλο αφεντικό μετατρέποντας
τη χώρα σε ένα ακόμα κράτος δορυφόρο των ΗΠΑ. Δεν υπάρχει από τότε ούτε μία
καθοριστική για την πορεία της χώρας εξέλιξη στην οποία οι παλιόφιλοι (ΗΠΑ-Αγγλία)
και κατά κύριο λόγο οι ΗΠΑ, να μην είχαν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο.

Εκτός από την ...δωρεάν οικονομική βοήθεια είχαμε ήδη από το 1955 την
γνωστή πια επικείμενη των συνεργαζόμενων μυστικών υπηρεσιών «Κόκκινη Προβιά»
με στόχο την παρεμπόδιση του «κόκκινου κινδύνου» μέσα στο ψυχροπολεμικό κλίμα
της εποχής. Μια δραστηριότητα που θα μείνει στιγματισμένη από πλήθος βρόμικων
ενεργειών, τύπου σφαγής στον εορτασμό του Γοργοπόταμου και με κορυφαίο γεγονός
την επιτελική στήριξη στο στρατιωτικό πραξικόπημα του 1967.

Στο «νέο» μεταδιπολικό κόσμο οι συνθήκες έχουν διαφοροποιηθεί, στην
πραγματικότητα όμως θα ήταν αφελής όποιος θα πίστευε ότι αυτή η ιστορία αφορά σε
ένα παρελθόν το οποίο έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή. Αυτό βεβαίως επιδίωκαν οι δηλώ-
σεις Κλίντον κατά την επίσκεψη του στην Ελλάδα το 1999 όταν ζητούσε ανέξοδα δέχθεν
συγγνώμη για τα τερατώδη, προ ζσετίας και εκείθε όμως, «παραγεγραμμένα» εγκλή-
ματα των προγόνων του. Την θέση όμως του ανύπαρκτου πια «κόκκινου κινδύνου» έχει
καταλάβει σήμερα ο επινοημένος «πόλεμος κατά της διεθνούς τρομοκρατίας», ο οποί-
ος και μετά τις 11/9/2001 βρίσκεται σε φάση παροξυσμού. Οι παλιόφιλοι που λέγαμε
αποτελούν ξανά το πρωτοπόρο δίδυμο σ' αυτό τον ανελέητο πόλεμο που ζει η ανθρω-
πότητα: από τον Κόλπο στη Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν κι από κει όπως φαίνεται
πάλι στο Ιράκ. Στην Ελλάδα της Βαλκανικής αστάθειας και των επερχόμενων Ολυμπια-
κών Αγώνων το 2004, οι πρωτομάστορες των απειλών και των εκβιασμών γνωρίζουν
πολύ καλά την έτσι κι αλλιώς έκδηλη αγωνία των ντόπιων κρατιστών να παραμείνουν
στις καρέκλες τους κοντά στην πύτα, γι' αυτό και δεν άργησε μετά την επίσκεψη Κλίντον
να διαρρεύσει και η περίφημη ...παραίνεση: «Κάντε κάτι γαμώ το στανιό σας...» προς
τον υφιστάμενο υπάλληλό τους του τοπικού υπουργείου Δημοσίας Τάξης Μ. Χρυσοχοϊ-
δη. Λίγο αργότερα θα στρατοπεδεύσει και επίσημα στην Ελλάδα δύναμη της Σκώτλαντ

Γυάρντ και η επιχείρηση της διακρατικής τρομοκρατίας θα προσλάβει νέες διαστάσεις.

Έτσι η «Κόκκινη Προβιά» του 2001 ενδεχομένως να είναι η σκοτεινή επίθεση κατά Μιχαολιάκου με στόχο την ανεμπόδιστη ψήφιση του τρομονόμου, όπως και έγινε. «Φιλικές συνεντεύξεις» ήταν αργότερα το μοτίβο της «αντιτρομοκρατικής» προπαγάνδας για τις εκτεταμένες παραναγκρίσεις-πιέσεις-απειλές σε ανθρώπους κυρίως του αντιδικτατορικού αγώνα και όχι μόνο, διεκπεραιώνοντας στο σκοτάδι -δυστυχώς και με ευθύνη πολλών από εκείνων που τις υποστήκανε- μια βρόμικη δουλειά που δυσκολεύονταν να πραγματοποιήσει η τοπική ΓΑΔΑ και οι υπηρεσίες της.

Αν όμως με ευκολία μπορούν να εισάγουν και να ενεργοποιούν τεχνογνωσία και τεχνικές δίωξης αγωνιστών που χάνονται στα βάθη του αποικιοκρατικού τους παρελθόντος, αποδεικνύονται εκ νέου ανιστόρητοι, άσχετοι και κυνικοί όταν πιστεύουν και προσδοκούν σε μία μαζική αφομοίωση και προσχώρηση σε έναν κώδικα αξιών του ίδιου παρελθόντος, πάνω στον οποίο βεβαίως και δοκιμάζονται όσο ποτέ άλλοτε σήμερα οι αντοχές της ελληνικής κοινωνίας, χωρίς όμως καμία τύχη.

Το σύντομο καλοκαίρι της «αντιτρομοκρατίας»

Το κλίμα που διαμόρφωναν καθημερινά πληρωμένα και ανταποδοτικά «ρεπορτάζ» και «διαρροές» στα ΜΜΕ μαζί με την θεσμική νομιμοποίηση του τρομονόμου φανέρωναν από καιρό λοιπόν ότι η έξαρση της κρατικής τρομοκρατίας και οι διώξεις ήταν προ των πυλών. Παραδέχονται και οι ίδιοι σήμερα πως είτε είχαμε την έκρηξη στον Πειραιά είτε όχι θα προχωρούσαν σε συλλήψεις. Δικαίως βέβαια θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς σήμερα που το «στήσιμο» και οι «κατασκευές» δύσκολα μπορούν να συγκαλυφθούν σε υπόθεση που είχαν στα χέρια τους για πρώτη φορά ένα μέλος της 17N, τι άλλα τέρατα είχαν (έχουν;) κατά νου να πράξουν. Ας αφήσουμε όμως τις υποθέσεις και ας προσεγγίσουμε τα γεγονότα.

Ο Σάββας Ξηρός αμέσως μετά από εγχείρηση υποβάλλεται περίπου τυφλός και βαρήκοος σε ανάκριση και φέρεται αβίαστα να συνεργάζεται, να αποκαλύπτει και να αναγνωρίζει όλους τους μετέπειτα συγκατηγορούμενούς του. Πάνω σε έναν άνθρωπο βαριά τραυματισμένο οι υπηρεσίες καταστρώνουν το σενάριο στο οποίο φιλοδοξούν να είναι και να παραμείνει δυσδιάκριτο το πού τελειώνει η αλήθεια και πού αρχίζει η σκοπιμότητα. Προκειμένου γι' αυτό το σκοπό η τηλετρομοκρατία θα τεθεί στην κορυφή αυτής της προσπάθειας. Το κλιμακούμενο όργιο κιτρινισμού που ακολούθησε, όλος αυτός ο επιτηδευμένος φανατισμός, καθ' υπόδειξη και σε απόλυτη συνεργασία με τις αρμόδιες κατασταλτικές υπηρεσίες επιδίωξε κι επιδιώκει την μετατροπή της κοινωνικής συνείδησης σε ένα πολύστροφο πλυντήριο εγκεφάλου που θα σακατεύει αμέλικτα βασικές ιστορικές αλήθειες και αξίες. Οι πληροφορίες που διακινήθηκαν και διακινούνται βασισμένες στην πθική του εμπορεύματος, στη λογική της απόλυτης και μοναδικής αλήθειας: της κρατικής και κύρια στην τεχνική της γκεμπελικής προπαγάνδας στοχεύουν στην νομιμοποίηση της κρατικής βίας και αυθαιρεσίας, απ' όπου ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για να μπουν στο στόχαστρο όλες οι ριζοσπαστικές φωνές αντίστασης στην παγκοσμιοποιημένη αθλιότητα.

Την σύγχυση που διέσπειραν οι μηχανισμοί είναι αλήθεια πως ενέτεινε επικίνδυνα το γεγονός ότι σε πρώτη φάση κανείς από εκείνους που συλλαμβάνονταν (εάν και στο βαθμό που του αναλογούσε) δεν απέδιδε μια πολιτική στάση που να αντιστοιχεί στο ειδικό βάρος που αντικειμενικά έφερε η συγκεκριμένη οργάνωση. Οι βρομύλοι των παραθύρων της «αντιτρομοκρατίας» δεν έχαναν την ευκαιρία να το επισημαίνουν, κατάπιαν όμως τη γλώσσα τους αρχή γενομένης από την αθέμιτη πολιτική στάση του Δ. Κουφοντίνα για να το γυρίσουν μετά στη ρουφιανολογία και εσχάτως στην ψυχιατρική. Εδώ να επισημάνουμε κάτι. Μια παράνομη οργάνωση που δρα αλωβητη

για τόσο διάστημα είναι αναπόφευκτο να περιβάλλεται από διάφορους μύθους και μάλλον κανείς, «φίλος», «εχθρός» ή «ουδέτερος» δεν θα μπορούσε λιγότερο ή περισσότερο να το αποφύγει απέναντι σε αυτό το μοναδικό ίσως σε παγκόσμιο επίπεδο φαινόμενο. Για όσους η απομυθοποίηση έγινε αρχικά, μάλλον δικαιολογημένα, απογοήτευση για να ιδεολογικοποιηθεί όμως τελικά και να τους ρίξει στο επίπεδο των απόψεων, αν μη τι άλλο στην αγκαλιά της πιο αυτόρεσκης και ηγεμονικής αριστεράς θα πρέπει να ειπωθεί ότι καμιά απομυθοποίηση δεν μπορεί να αποδειχτεί ισχυρότερη από τον βασικό «μύθο» που ταυτόχρονα αναδείχτηκε και αποκάλυψε το ρεαλισμό και τη δυνατότητα της αντίστασης από μια ομάδα «απλών λαϊκών αγωνιστών» επί 27 χρόνια.

Μια αριστερά που αφού «έκανε γαργάρα» εν μία νυκτί την ατελείωτη πρακτορολογία όλων αυτών των χρόνων (ΚΚΕ) στη βάση του ότι ήταν υποτίθεται αδύνατη μια τέτοια δραστηριότητα δίχως υψηλή κρατική κάλυψη, σιωπά μπροστά στο όργιο της κρατικής τρομοκρατίας, τώρα που ξερογλείφεται (ΣΥΝ) από τα ανοίγματα εξουσίας που της απευθύνει η κυβέρνηση των μεταμοντέρνων δωσίλογων. Έχουν από καιρό ξεχάσει τις διώξεις, τα βασανιστήρια, τις φυλακίσεις, τις εξορίες και τις δολοφονίες. Κάνουν πως δεν θυμούνται τις επιπτώσεις της κρατικής τρομοκρατίας, τα δράματα και τις απογοητεύσεις που εκτός άλλων προκάλεσε, αφήνοντας όμως σχεδόν πάντοτε ανέπαφη από θέση αρχής την ύψιστη αξία του κοινωνικού αγώνα: την αλληλεγγύη.

Όσο κι όπου κι αν διαφωνεί κανείς με την 17Ν δεν είναι νοητό και αποδεκτό την ώρα που η κρατική τρομοκρατία αρνείται και αμφισβητεί τα στοιχειώδη και τα αυτονόητα εμείς να σιωπούμε ή ακόμη χειρότερα να βγάσουμε καταγγελίες προς την λάθος κατεύθυνση. Όταν μάλιστα εύκολα γίνεται αντιληπτό ότι στα σχέδια του κράτους η επίθεση που εκδηλώνει ξεπερνά την εξόντωση της 17Ν κι απλώνεται με το πρόσχημά της σε όλους τους χώρους της ριζοσπαστικής αντίστασης με στόχο την απόλυτη κοινωνική υποταγή. Όποιος λοιπόν προβάλλει τώρα βασικά τις διαφωνίες του με τις απόψεις ή την πρακτική της 17Ν είτε το θέλει είτε όχι δεν συμβάλλει στην ανακοπή της τρομοκρατικής προπαγάνδας και των εγκληματικών πρακτικών της που είναι σε πλήρη εξέλιξη.

Τα πράγματα βέβαια έτσι κι αλλιώς σταδιακά παίρνουν το δρόμο τους. Μ' αυτή την έννοια οι κρατούμενοι για συμμετοχή στην 17Ν είτε μετείχαν είτε όχι σ' αυτήν είναι αυτονόητα πολιτικοί κρατούμενοι και, στο βαθμό που και οι ίδιοι το θέτουν, ως τέτοιοι θα πρέπει να αντιμετωπιστούν. Κι αυτό γίνεται μια ευρύτερα συνείδηση. Αυτό κατέγραψε η πολύκροτη διαδήλωση την 1/10 στο κέντρο της Αθήνας που αποκάλυψε μια κοινωνική δυναμική, τα όρια της οποίας είναι μεγάλα και ανεξερεύνητα. Σε πείσμα του τριμηνίου τρομοπαραληρήματος που έδειχνε να έχει ισοπεδώσει τα πάντα μια εύστοχη πολιτική πρωτοβουλία κατάφερε να δημιουργήσει τα πρώτα σοβαρά ρήγματα στους τρομοσοκοφάντες του συστήματος που έψαχναν αγωνιωδώς να βρουν από πού θα επιθεθούν στους διαδηλωτές για να το ανακαλύψουν τελικά σε ένα σύνθημα...

Η προφυλάκιση του Γ. Σερίφη

Όταν επαναλαμβάνουμε ότι τρομοκρατικό σχέδιο που εξαπολύθηκε επικεντρώνει σκόπιμα και ταυτόχρονα ξεπερνά με ουσιαστικό τρόπο την εξάρθρωση της 17Ν, νομίζουμε ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει πιο ξεκάθαρο από κανένα επιχείρημα όσο από το ίδιο το γεγονός της προφυλάκισης του Γιάννη Σερίφη. Στην περίπτωση της δίωξής του φανερώνονται και επιβεβαιώνονται όλα τα στοιχεία του σχεδίου:

- 1) Η εκδίκηση που επιφυλάσσει το κράτος στους φορείς της συνεπούς αντιδικτατορικής και μεταπολιτευτικής αντιστασιακής πολιτικής δράσης.
- 2) Η πλήρης εμπλοκή των αμερικανικών υπηρεσιών καταστολής και η εφαρμογή των απαιτήσεών τους.
- 3) Οι αστυνομικές κατασκευές και η δικαστική νομιμοποίησή τους.
- 4) Η πρόθεση καταστολής όλων των ριζοσπαστικών χώρων αντίστασης.

Μια κοινωνία όπου μεγάλα τμήματά της ζούνε δανειοληπτικά από την νόμιμη τραπεζική τοκογλυφία κάτω κι από τα επίσημα όρια της φτώχειας, της οποίας οι αγρότες θα πρέπει μάλλον να εξαφανιστούν σύμφωνα με τις επιταγές του διεθνούς εμπορίου των πολυεθνικών ενώ η ποιότητα ζωής της καταρρακώνεται από τις πολεοδομικές και πολιτιστικές ασκήσιμες αυτού του απάνθρωπου μοντέλου επιβίωσης, την ίδια ώρα που μετρημένες «φαμίλιες», εν είδει κλειστού κλαμπ, αποκομίζουν τεράστια κέρδη στήνοντας χρηματιστηριακές απάτες και απομυζώντας από τα κατά τα άλλα εθνικά μας έργα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, είναι μια κοινωνία-πυριτιδαποθήκη, έτοιμη να εκραγεί αρρύθμιστα και ανεξέλεγκτα. Η δυσφήμιση και η καταστολή αγώνων και αγωνιστών που κινητοποιούνται από προτάγματα ισότητας, ελευθερίας και δικαιοσύνης καλώντας σε αφύπνιση και δράση την κοινωνία είναι το πρώτο και αναγκαίο βήμα της κρατικής καταστολής για να συνολικοποιήσει την επίθεσή του. Ο αγωνιστής Γιάννης Σερίφης που στοχοποιήθηκε και προφυλακίστηκε καθώς και οι άλλοι αγωνιστές που μεθοδευμένα εκτέθηκαν το τελευταίο διάστημα δέχονται αυτή την επίθεση γιατί ακριβώς διαθέτουν αυτά τα χαρακτηριστικά, για να ακολουθήσουν αύριο πιο εκτεταμένα ο απεργός ή ο διαδηλωτής που θα διεκδικήσει δυναμικά τα αιτήματά του.

Πίσω από το πρόσχημα της εξάρθρωσης «όλων των τρομοκρατικών οργανώσεων» και των «συγκοινωνούντων δοχείων» η κρατική τρομοκρατία επινοεί το πλαίσιο με βάση το οποίο θέλει να βάλει στο στόχαστρό τους πάντες και να νομιμοποιήσει την εισβολή της παντού. Σε όλους τους κοινωνικοπολιτικούς χώρους, αλλά και σε κάθε άτομο που δεν συμμορφώνεται στις υποδείξεις. Είναι ο δρόμος από όπου το κράτος προσδοκά στην πραγματικότητα να διαλύσει τα «συγκοινωνούντα δοχεία» της κοινωνικής αλληλεγγύης για να αφανίσει έτσι κάθε πιθανότητα αυτόνομης κοινωνικής οργάνωσης και δράσης εναντίον του. Ο πλήρης αφοπλισμός της κοινωνίας από κάθε τέτοια ριζοσπαστική απελευθερωτική προοπτική σ' ένα περιβάλλον ζοφερής καφκικής ομηρίας είναι η συνθήκη της μόνιμης και αδιατάρακτης επικράτησης των όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης που δεν θα συναντά πια μπροστά της φαινόμενα μαζικής κοινωνικής αντίστασης όπως χθες στη Γένοβα κι ίσως αύριο στη Θεσσαλονίκη.

Τι να (μη) κάνουμε

Πρόσωπα που διώκονται ως μέλη της 17N, που προέκυψε μέσα από συγκεκριμένες κοινωνικοπολιτικές συνθήκες και πολιτικές διεργασίες και έδρασε με τον τρόπο που έδρασε ως πολιτική επιλογή, όταν βρίσκονται στη φυλακή είναι αυθαρεί και παρακρήμα πολιτικοί κρατούμενοι, είτε συμφωνούμε είτε διαφωνούμε μαζί τους. Τελεία και παύλα. Όλα τα άλλα είναι προφάσεις εν αμαρτίαις για να μη γίνεται τίποτα.

Μια άποψη που προβάλλεται και σύμφωνα με αυτήν οι αγωνιστές του κινήματος είναι μονίμως θύματα και μ' αυτήν την προϋπόθεση τους αναγνωρίζουμε την ιδιότητα του πολιτικού κρατούμενου εκτός του ότι πολιτικά είναι απαράδεκτη, αποδεικνύεται στην πράξη και ανειλικρινής. Γιατί πως εξηγείται διαφορετικά ότι αυτοί που την επικαλούνται δεν λένε και κουβέντα (πλην ορισμένων ίσως στην περίπτωση Γ. Σερίφη) για όσους βρίσκονται στη φυλακή και αρνούνται τη συμμετοχή τους στη 17N;

Τα πράγματα γίνονται απλά και μας πηγαίνουν μπροστά εφόσον πιστεύουμε και συμφωνούμε σε κάτι βασικό. Πως ο ανατρεπτικός αγώνας εκτός του ότι δεν επιθυμεί δεν μπορεί κιόλας ως τέτοιος να ετεροκαθορίζεται ανάμεσα στα όρια «νομιμότητας» και «παρανομίας» που επιβάλλει το σύστημα. Εάν αυτό είναι καθαρό, τότε ξεμπλοκάρουν πολλά και η αλληλεγγύη σε όσους αγωνίζονται μετατρέπεται αυτόματα σε αρχή του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση κι όχι βέβαια αποκλειστικά σε χρησιμοθηρική τακτική επιλογή του.

Από και πέρα τίποτα δεν πρέπει να αφεθεί στην τύχη του. Και τα επόμε-

να βήματα θα πρέπει να σχεδιαστούν μεθοδικά. Ένα πλατύ και δυναμικό μέτωπο αντίστασης στην κρατική τρομοκρατία, όπου και όποτε αυτή εκδηλώνει τις αρπακτικές της προθέσεις, είναι το ζητούμενο. Κι εδώ είναι ανάγκη να αναζητηθεί η φόρμουλα όπου μπορεί να συναντιέται η οργανωτικότητα και η αποτελεσματικότητα που απαιτείται γι αυτό το σκοπό με τον ενθουσιασμό και τη μαχητικότητα που εξίσου απαιτείται. Σε μια κοινή κατεύθυνση που θα αντιστοιχεί στις αυξημένες ανάγκες της εποχής. Για μια αποτελεσματικότητα που μπορεί να υπονομεύεται ορισμένες φορές από έναν αβασάνιστο αντίστροφο αντανakλαστικό συναισθηματισμό, τον οποίο μια ωριμότερη πολιτική στάση θα διαχειρίζονταν με αυξημένο αίσθημα ευθύνης απέναντι σε αυτό που διακυβεύεται. Οι πολιτικές πρωτοβουλίες που καταφέρνουν να ενεργοποιούν ευρύτερα και εύστοχα την υπαρκτή κοινωνική ευαισθησία θα βεβαιώσουν το μέτρο των ικανοτήτων μας. Κι αυτό δεν θέλει κόπο, θέλει τρόπο!

Πρακτικά και άμεσα, στο βαθμό που όπως είπαμε στην αρχή το κράτος ξαναγράφει την Ιστορία κι αυτό που διακυβεύεται δεν είναι το παρελθόν αλλά η μελλοντική μας Ιστορία, ο αγώνας για την άμεση απελευθέρωση του Γιάννη Σερίφη θα πρέπει να είναι ένα σημείο αιχμής. Είναι το σημείο από όπου προστατεύοντας την Ιστορία μας, δηλαδή την πολιτική μας οντότητα, μπορούμε να καταφέρουμε ένα καθοριστικό πλήγμα στα ιμπεριαλιστικά σχέδια της κρατικής τρομοκρατίας.

Πρακτικά και άμεσα επίσης σημαίνει σήμερα την άμεση ενεργοποίηση για την υποστήριξη των κρατούμενων που αγωνίζονται για την κατάργηση των εξοντωτικών συνθηκών κράτησης που επιβάλλονται στα ειδικά Λευκά Κελιά του Κορυδαλλού σ' όλους τους κρατούμενους αυτής της υπόθεσης. Την καταγγελία και την κατάδειξη του ως χώρου βασανισμού, είτε εξαιτίας της αρχιτεκτονικής τους είτε εξαιτίας των ειδικών μέτρων διαβίωσής τους μέσα σε αυτά, καθώς ευθέως στοχεύουν στην εξουθένωση και την κατάρρευση των κρατούμενων πριν από τη δίκη. Ταυτόχρονα την άρση όλων των απαγορεύσεων που επιβάλλονται στο επίπεδο της επικοινωνίας των κρατούμενων μεταξύ τους και προς τα έξω που επίσης ευθέως στοχεύει στην στέρηση της δυνατότητας οργανωμένης πολιτικής υπεράσπισης των κρατούμενων.

Καταλήγοντας

Οι αναίσχυντοι φαιοπράσινοι δωσίλογοι έχουν προ πολλού ξεπεράσει κάθε ιστορικό προηγούμενο ραγιαδισμού και «αντιτρομοκρατικής» βουλιμίας. Θιασώτες του αυτοκρατορικού δόγματος περί «προληπτικών πληγμάτων», οργανώνουν και εκδηλώνουν την «τελική λύση» για όσα και όσους θεωρούν εμπόδιο στα σχέδια της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας που υπηρετούν.

Στην προσδοκώμενη απ' τους κυρίαρχους κοινωνική αποσύνθεση και αποκλήνωση του καφιεδισμού καθώς και στην απαξίωση της ηθικής του κοινωνικού αγώνα να απαντήσουμε μη αφήνοντας κανέναν κρατούμενο αγωνιστή ανυπεράσπιστο στα χέρια του κράτους προβάλλοντας παντού και πάντα το δικό μας ιστορικό τρίπτυχο: **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ-ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ**. Την αντίσταση που χειραφετεί, την αλληλεγγύη που εξανθρωπίζει και την αξιοπρέπεια που τα νοσηματοδοτεί. Μέσα από αυτή τη «σύγκρουση πολιτισμών» μπορούμε να διεκδικήσουμε το «τέλος της ιστορίας» τους.

Έσπειραν ανέμους,

Θα θερίσουν θύελλες!